das ta eddespiddi minna wasto wõttaks olla.

Issa. Tühhi jut! Liso on prüsk tüdruk, ta jouab omma tõõga, ta on rikkas, mis sa ennam tahhad?

Poeg. Ma ei tunne tedda mitte, armas issa! kas ta on wagga, ja Jummalakartlik, kas ta on hea süddamega, ja moistlik, kas ta woib mind, kas minna woin tedda armastada? Sest mis sa kidad temmast, mis se on? ta on prüsk, ta on joudsam omma tõõga, agga ta woib tõbbiseks sada! ta on rikkas, agga Jummal woib sedda rikkust ärrawotta! mis mulle sest siis on? Kuidas ma woin temma eest tõõd tehha, keik waewa ükši ennese peäle wotta, tedda harrida; kui ma tedda ei armasta? ehk kui minna rikkust ennam armastan, kui naest? Kui nüüd agga Jummal rikkust ärrawõttaks, ja minna saaksin kiddewaks, misfuggusse harrimisse peäle woiksin minna siis lota, kui mo naene mind ei armastaks? Oh ma ei woi mitte keik öösda, mis ma mõtlen, laste süles kaswatamissest, ja monnesugguse teise asjast. Agga armas issa! sa polle jo ka mitte rikkust sanud kui sa minno emma naeseks wõtsid?

Issa. Olle wait! poioke! rikkust kül, ma sain ühhe helde, tassase, moistlikko, Jummalakartlikko, oh! wägga hea naese — oh! et Jummal tedda ni nobbeste ärrakorristas! — Sul on õigus! kül! mo poeg! hüa Rudo sisse.

Rudo tulli tuppa.

Issa. Säh! Rudo, wõtta wina! mo poeg tahhab sind naeseks wõtta. Mis sa sest arwad?

Rudo. Kohkus ärra, se tulli temmale koggematta. Mittokord olli ta sedda ommas süddames sowind, agga ial mitte uskund, et se wanna issa piddi sega rahhul ollema, et ta kui üks waene laps piddi perenaeseks sama. Ta wottis wina wasto, ja hakkas ümber wanna Kaela kinni, ja